

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 30. Mt. XIX.

Liepos-July 29, 1939

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Korint. 10, 6—13

BROLIAI: negeiskime pikta, kaip kad jie geidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kai kurie iš jų, kaip yra parašyta. Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimts trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko, kaip vaizduotas pamokinimas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, teveizdi, kad nepultų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; Jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys tokį išėjimą iš pa-

EVANGELIJA

ANUO metu Jėzus prisitariąs į Jeruzalę ir matydamas miestą, Jis verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tavo pilimū, apguls tave, suspaus tave iš visur; parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje ir nepaliks tavyje akmenis, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į bažnyčią. Jis pradėjo varyti lauką parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai maldos namai. Jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindynę. Jis mokino kasdien bažnyčioje.

gundos, kad galėtumėte ją pakelti.

Lk. 19, 41—47

J. Butkevičius

Stigmatizuotoji Šių Dienų Konnersreutho Mergelė -- Teresėlė Neumann

NESENIAI vienas škotų katalikų savaitraštis "The Catholic Parish Magazine", patalpino ilgą ir gana įdomų straipsnį, apie tą nuostabiąją šių dienų, stigmatizuotąją Konnersreutho mergelę Vokietijoje — Teresėlę Neumann, apie kurią jau daugelis gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojų, daugiau ar mažiau, šen bei ten jau pirmiau yra skaitę. Taigi tą visą straipsnį ištisai aš čia gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojams ir paduodu.

Dabar suėjo lygiai 12-ka metų nuo to laiko, kai Stigmatizuotoji Konnersreutho Mergelė — Teresėlė Neumann, padarė didelę sensaciją pasaulinių mokslų bei mokslo vyrų, sluoksniuose, o pagaliau ir religijoje. Laike

tų 12-kos metų šimtai tūkstančių įvairaus amžiaus, luomo, profesijos ir pažiūrų abiejų lyčių, įvairių kraštų bei tautų žmonių, apsilankė Konnersreuthan, kad patys savo akimis galėtų pamatyti tą nuostabiąją Vokietijos kaimietę mergelę, kuri per 12-ka praėjusiųjų savo amžiaus metų, nieko nevalgo ir negeria, išskyrus šv. Komuniją, kurią ji kasdieną priima. Nežiūrint to, kad ji gyvena visiškai be jokio maisto, jos normalus kūno stovis niekuomet žemiau 120 svarų nebenupuola.

Visa šios paslapties istorija, prasideda visiškai paprastai ir natūraliai, be jokių istorinės vertės nuostabumų, kurie daugiau ar mažiau būtų rišę šią tykią, paprastą kai-

mietę mergaitę. Teresėlė Neumann, gimė balandžio mėn. 9 d. 1898 m., Didžiojo Penktadienio naktį. Ji yra jauniausia iš 10-ties jos tėvelių vaikučių. Jos tėvelis, buvo kaimo siuvėjas ir turėjo mažą ūkį, kuria ne galėjo išsilaikyti porą karvių. Šiandieną jos tėveliai yra visiškai didelio neturto glėby. Jos tėvelis turi sunkiai kovoti ir dirbti dėl savo ir savo šeimynėlės egzistacijos, — duonos šmotelio. Jis daugelį kartų atsisakė nuo gana didelių ir stambių pinigų sumų, siūlomų jam nuo filmų kompanijų, spaudos agentų, ir įvairių bendrovių, kurios iš jo dukters ir jos nuostabaus gyvenimo, tikėjosi pasidaryti sau didelį pelną.

Lankydama vietos pradinę mokyklą, Teresėlė greitai pasirodė stovinti kur kas žemiau inteligentiško standarto. Ji pakilo tik dideliu, fiziniu savo kūno pajėgumu, ir kaip mažas kūdikis, nepaprastai dideliu savo religingumu. Sulaukusi 16-kos m. stojo prie ūkės darbų, ir, susidarius sunkioms gyvenimo apylostoms, kuomet visi vyrai buvo pašaukti atlikti karinę savo tarnybą, ji buvo priversta vyrų darbus dirbti. Ji arė, aklėjo, pjovė, tręšė laukus, nešiodavo sunkius, po 2 šimtus ir daugiau svarų sunkumo maišus. Taip sunkų vyrų darbą bedirbdama, ji turėdavo ir valgiui gana didelį apetitą. Tikrai yra nuostabu išgirsti, kad ši mergelė, kuri per 12-ką pastarųjų metų, nė krislelio maisto savo burnon nebepaėmė, pirmiau, kaip ji pati nekartą šypsodamosi pasakoja, ji iškart suvalgydavo net 5 vokiškus dumplingus!

Tai buvo seni laikai, žymiai prieš tai, kai ją ištiko netikėta nelaimė! Kovo mėn. 10 d. 1918 m., Teresėlė nupuolė nuo liptuvų (kopėčių), kai ji kitiems gelbėjo užgesinti užsidegusį namą. Po to įvykio, per 6 ir pusę metų ji gulėjo lovoje. Mat jei nupuolus nuo laiptų, du jos nugarkaulio kauleliai paliko nulaužti. Ji ne tik vaikščioti, bet ir lovoje pasėdėti nebegalėjo. Rudenį, 1919 m. ji neteko regėjimo ir visiškai apkurto jos kairioji ausis. Netrukus ji buvo dalinai suparalizuota ir praktiškai nustojo visų savo kūno jausmų. Pabaigoje 1922 m., ji labai kentėjo negalėdama kvėpuoti; ji pradėjo apalpti ir dusti, ir pradžioje 1923 m. jos dešinioji ko-

ja pradėjo kreiptis ir gesti. Nuo ilgų metų lovoje gulėjimo, jos strėnos, pečiai ir sprandai, baisiai nugedo, apsidengė didelėmis žaizdomis, iš kurių tekėjo kraujas ir vanduo, ir neapsakomai dvokė! Pagaliau ji atsidūrė tokioje fizinėje kūno padėty, kad ji tegalėjo laisvai pajudinti vos vieną dešiniąją savo ranką.

Kentėdama didžiausius savo kūno skausmus ir kasdieną laukdama mirties, ji gyveno vien tik religinėmis savo ekstazėmis. Ji įjautėsi paslaptiniais, dvasiniais ryšiais tvirtai surišta su savo globėja — Mažąja Teresėle Lisieux. — Šv. Kūdikėlio V. Jėzaus Gėlele. Balandžio 29 d. 1923 m., Mažoji Teresėlė — Šv. Kūdikėlio V. Jėzaus Gėlele, iškilmingai Romoje Katalikų Bažnyčios buvo beatifikuota — palaiminta. Tą pačią dieną ji apturėjo nuo Palaimintosios Teresėlės Lisieux, pirmutinę malonę. Ji staiga buvo tarsis iš miego pažadinta didžiausios, apakinančios, — nežemiškos šviesos, kurioje ji išgirdo nuostabiausių malonumų skambantį, nežemišką balsą: — “Ar tu vėl nori regėti brangioji mano dukrele” — “Dievo Valia, — yra mano valia!” — atsakė Teresėlė Neumann. Staiga, tamsybių debesiai, kurie per 4 metus laiko, buvo ant jos akių užgule, — prapuolė! Po 4 metų pilnos neregystės, ji atgavo savo regėjimą! Pora metų vėliau, gegužės mėn. 17 d., 1925 m., jos vienvardė šv. Teresėlė Lisieux — Mažoji Jėzaus Gėlele tapo kanonizuota. Tuo pat laiku, kai tik vyskupai ir kardinolai susirinko Romon į tos kanonizacijos iškilmes, Teresėlė Neumann staiga nuo paraližo ligos išgijo. Baisios buvę ant jos kūno atsivėrusios žaizdos, staiga prapuolė; jos kūnas ir visa oda, tapo sveika, normali, aiški ir vieninga. Dabar ji pirmutiniu kartu, po 6 ir pusės metų nesivaldymo lovoje gulėjimo, galėjo atsikelti ir laisvai vaikščioti.

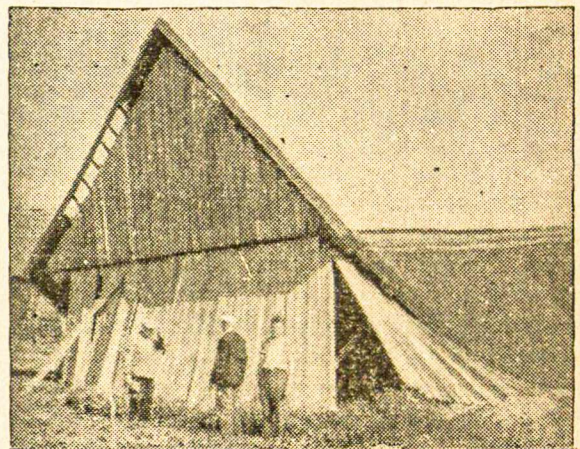
Spalių mėn. 1925 m., ji pradėjo atsisakyti nuo valgių; tačiau gerti vandenį ar kokių nors vaisių sunkas, dar vis šiek tiek gėrė. Per šv. Kalėdas, 1926 m., ji staiga neteko noro nė ką nors gerti. Nuo to laiko iki šiai dienai, jos maistas yra vien tik šv. Hostija, kurią ji kasdieną į savo burną paima. Šv. Komunijos pavidale natūraliai tą dalyką tyrinėti paėmę, visi aiškiai pamatysime, kad

šv. Hostija, šv. Komunijos pavidale nė vieno pasauly gyvenančio žmogaus kūnui, nieku būdu nebegali būti bet koks maistas ir maistą pavaduoti! — Šio straipsnelio autorius). Tų pačių metų Gavėnios laike, staiga jos kūne atsirado pirmutinės stigmatos (V. Jėzaus kančios ir ant kryžiaus mirties kentėjimai). Nuo to laiko iki šių dienų, per 12-ą paeiliui metų, kiekvienos savaitės penktadienį, ji kenčia drauge su Jėzumi šv. Jo Kančios ir Kryžiaus mirties kentėjimus. Smarkiausiai ji visuomet kenčia tada, kai Išganytojas ant kryžiaus miršta!

Kas dėl pasaulinių mokslininkų, daugelį kartų smulkmeniškai ir rūpestingai ją ištyrinėjusių, laike jos kenčiamos su Viešpačiu kančios ir ekstazių, kiekvieną penktadienį, kurie tais nuostabiais reiškiniais labai domėjosi, jie vienbalsiai visi priėjo prie 3-jų bendrų ir aiškių išvadų, būtent: pirma — jie prisipažįsta, kad realiai jie nebegali išaiškinti bendrą jos kentėjimų fenomeną; antra — jie visi tiki didžiausiu Teresėlės Neumann, teisingumu, ir trečia — jie visi aščiau pripažįsta tą faktą, kad joks kitas pasauly esąs žmogus, nežiūrint to, kaip tvirtas ir kantrus jis bebūtų, nieku būdu nebegalėtų iškęsti to, ką ji laike savo ekstazių iškenčia...

Didį Velykų Penktadienį, 1926 m., pasirodė pirmutinės jos kojų ir rankų stigmatos (Penkių šv. Išganytojaus Žaizdų žymės). Nuo kovo mėn. 25 d. penktadienio, 1927 m., ji apturėjo ir šv. V. Jėzaus Erškėčių Vainiko, padarytų žaizdų žymes, iš kurių visuomet teka šviežias kraujas, kai ji penktadieniais V. Jėzaus Kančią kenčia. Kartais laike jos kentėjimų, įvyksta nuo 10-ties iki 20-ties minučių tarpe vienos ir antros ekstazės kentėjimų pertraukos, per kurias ji atsimena ir kitiems gali pasakyti, kas laike jos kentėjimų įvyko. Jos matytų įvykių ar vaizdų pasakojimai yra labai panašūs mažam kūdikiui, kuris visa stebi ir aiškiai mato, tik nieko nebepajėgia suprasti. Kai kuomet ji pavartoja ir žemą bei šiurkštų kaimiečių kalbos dialektą, kai ji randasi savo ekstazių apystovose; tačiau esant jei normaliam savo stovy, jos kalba yra labai švelni ir džentelmoniška!

Apart V. Jėzaus dieviškojo asmenio, kuris visiškai dominuoja (valdo), visą jos protą, mintis ir jausmus, ji nė vieno kito savo vizijose (dvasiniuose regėjimuose), matyto žmogaus nepažįsta ir vardu nebegali pavadinti. Minėdama šv. Petro asmenį, ji sako: "Žmogus, kuris nukirto valdininko tarnui ausį". Šv. Joną — mylimiausiąjį V. Jėzaus mokinį, ji vadina: "Jaunas Žmogus". Pontijų Pilotą, — Romėnų Teisėją: — "Žmogus, kuris visiškai neturi aplinkui savo galvą ir smakro žandus plaukų". Kaifą: — "Žmogus, — komedijantas, su ilga balta barzda". Romėnų General-gubernatorių — Herodą, ji vadina: — Raudonasis Žmogus" (Mat Herodas dėvėjo raudonus, aukšto Romėnų valdininko rūbus). Būdama savo kentėjimų ekstazėje, ji visiškai užmiršta visa tai, ką ji lankydamą pradinę mokyklą buvo išmokusi, ypatingai apie kai kurias katalikų tikėjimo dogmas. Ji myli Pontijų Pilotą dėl to, kad jis draugingai ir nuoširdžiai su V. Jėzumi kalba; ji neberodo jokios neapykantos ir Judui Iskarijotui, nes pastarasis jos vizijose artyn priėjęs, jos Mokytoją pabučiuoja. Ji nieko nežino ir nesako apie Mokytojo išdavimą, kurį tas Judo Iskarijoto pabučiavimas reiškė. O tai dėl to, kad tas dalykas visai nebeįeina į jos vizijas, Iš antros pusės, ji parodo smarkią savo antipatiją šv. Petru, už tai, kadangi jis pitnuntinis praliejo kraują, nukirsdamas Vyriausiojo kunigo Kaifo tarnui — Maltusui ausį. (Bus daugiau)

Vaizdas po įvykusios didelės audros Lietuvoje šią vasarą.

Pirmoji Naujosios Anglijos Vienuolė

MOTERIS negali būti kunigu. Negali užimti valdymo vietą Katalikiškoje Bažnyčioje, negali suteikti sakramentus (išskyrus reikale ir kada nėra kitų, kurie galėtų tai padaryti, suteikti Krikštą). Tačiau moteris labai daug Katalikiškai Bažnyčiai gelbsti sielų pašventimo ir tiesos išplatavimo darbe. Moteris, nors negali priimti šventinimų, gali siekti tobulybės ir gelbėti kitiems tobulybės atsiekimė. Stojant į vienuolyną, moteris pašvenčia save ir savo darbą Dievui ir savo tobulybės atsiekimui. Ten šalia tų priedermių, ji randa ir priemonių tarnauti artimui ir gelbėti jam siekti tobulybės ir pažinti tiesą. Vienuolė priima ant sąvęs priedermę gyventi sulyg jos vienuolijos įstatų. Kadangi tie įstatai būva Bažnyčios patvirtinti, tai išpuola, kad gyvena sulig Bažnyčios valia. O Bažnyčios valia, tai yra Dievo Valia ir todėl galime sakyti, kad tikra vienuolė yra moteris, kuri yra visiškai pasišventusi Dievui. Ji kelia ir guli paskirtu laiku. Išklauso Mišių, priima Sakramentus, laiko meditacijas. Ji kiekviena valanda užimta ar tai darbu ar kokiu kitu naudingu užsiėmimu.

Šiais laikais mes matome daug tokių pasišventusių sielų. Tačiau buvo laikų kada mūsų šalis neturėjo vienuolių mokyklose. Buvo laikų, kada mūsų šalis, kurioje dabar kasmet tiek daug jaunų mergaičių pasišvenčia Dievo tarnybai, neturėjo nei vieno, kuri tai darytų. Bet kaip ir visur, turėjo būti pirma, kad kiti sektų. Taip ir čia turėjo atsirasti viena mergaitė, kuri čia gimusioms mergaitėms parodytų taką prie Dievo tarnystės.

Pranciška Allen, žymaus patrijoto ir kovotojo už Jungtinių Valstybių nepriklausomybę, generolo Ethan Allen duktė, buvo pirma Naujosios Anglijos pilietė atsižadėti pasaulio ir stoti į vienuolyną. Frances Allen, kuri gimė lapkričio 13, 1784 m. Sunderland, Vermont, nebuvo iš katalikų tėvų. Priešingai, jos tėvas Ethan Allen skaitomas kaip ateistas. Jis mirė kai Pranciška buvo penkių metų. Jos motina ištekėjo vėl, ši kartą už Daktaro Penniman.

Jos patėvis, nors nebuvo ateistas, buvo nepalankus tikėjimui ir nebuvo Pranciškai progos apie tikėjimą išmokti. Bet nepaisant visų tų kliūčių, Dievo malonė ją pasiekė, ir ji labai domėjosi katalikų tikėjimu. Sulaukus dvidešimts pirmų metų gauna leidimą išvažiuoti į Montreal, Canada, mokintis prancūzų kalbos. Toks buvo vienas tikslas, bet netik tas jai rūpėjo, bet labiau susipažinimas dar arčiau su tomis tiesomis, kurios ją traukte traukė. Tėvai, prieš išleidžiant, reikalauja, kad ji apsikrikštytų ir pakvietė kokį ten Daniel Barber, kad suteiktų krikštą. Po to ji išvyko į Montreal, kur įstojo į mokyklą, kurią vedė seselės Švenčiausios Panelės Kongregacijos. Sakoma, kad jai ten besimokinant, viena iš seselių davė jai nunešti gėlių padėti ant altoriaus, ir prašė, kad pagarbintų Jėzų Švenčiausiame Sakramente. Pranciška, bandydama prieiti prie altoriaus, buvo lyg kokios jėgos sulaukoma. Tris kartus bandė prisitarti be pasisekimo. Tada puolė ant kelių ir išpažino, kad Jėzus tikrai ten. Tuoj po to įvykio ji pradėjo rengtis prie krikšto ir Komunijos. Ji įrodinėjo, jog pirmas krikštas nebuvo tikras, be tikros intencijos. Po pirmos Komunijos ji jautė pašaukimą stoti į vienuolyną. Tėvai išgirdę apie tai, pašaukė ją namo. Ten, visokiais palinksminimais ir kitais būdais, bandė išblaškyti ir išstumti tas mintis apie vienuolyną. Tačiau, nepasisekė ir ji grįžo į Montrealį ir stojo į naujokyną. 1810 metais ji sudėjo tris įžadus. Vienuolyne darbuosi lig 1819 metų, kada mirė nuo plaučių ligos.

Nėra abejonės, kad toks drąsus jos žygis ir daugelį kitų paveikė. Tas protestonų ministeris, kuris suteikė jai pirmą krikštą, neuzilgo ir atsivertė. O šiandien, kasmet daug mergaičių sudeda tuos tris įžadus. Jos veda mokyklas, ligonines, prieglaudas. Jos važiuoja į svetimas šalis pagelbėti misijonieriams. Jos savo maldomis ir darbais meldžiasi, kad Dievas visiems ir visados laimintų.

Pr. Aukštakalnis, M.I.C.

VYRAI IR EUCHARISTIJA

LIETUVIŲ rašytojas — istorikas Simanas Daukantas, aprašydamas senovės lietuvius, sako, kad jie karo metu su šaknimis išraudavę didelius medžius ir jais užversdavę priešui kelią. Jei lyginti šių dienų mūsų vyrus su anais milžiniais, tai reiktų su skausmu pripažinti susilpnėjimą: šiais laikais vargu ar atsiras vyras, kuris pajėgtų su šaknimis išrauti didelius medžius. — Kaip ten bebūtų su vyrų kūno jėgomis (galbūt, Simanas Daukantas, begirdamas lietuvius, bus kiek ir perdėjęs), bet vis vien vyrų jėgos tikrai susilpnėjo dvasiniu atžvilgiu. Dažnai vienas antras pašaipos žodis, mestas vyrui, atbaido jį nuo tikišinės praktikos. Seniau rusai ir botagais plakė (pvz., Kražiuose, Kęstaičiuose) ir į Sibirą varė dėl šventos tikišbos, dėl maldaknygių, tačiau lietuviai vyrai nesusvyravo, neišsigando. Jie liko ir liks mūsų visų pasididžiavimas ir garbė. O dabar vyrams dėl tikišbos niekas negrąšina, niekas neplakia ir netremia, tačiau kai kurie sudreba, išsigąsta, jei kas juos pavadina „davatka“. Ir, bijodami to vieno žodelio, jie apleidžia savo religinę pareigą — šv. Mišias, pamokslą, šv. Komuniją ir kt.

Katalikai vyrai, nebūkim bailūs! Mūsų gražiausios būdo savybės yra drąsa ir jėga. Mes išpažįstam katalikų tikišbą, kuri iš mūsų reikalauja ir mums duoda drąsos ir jėgos. Dangui skirti yra ne bailieji ir silpnieji, bet tie, kurie jėga veržias (Mt. 11, 12), kurie kaip milžinai pasaulyje grumiasi su piktu, kurie veržiasi į „nugalėtojų užmokesį, į kurį Dievas iš aukštybių pašaukė Jėzuje Kristuje“ (Pilyp. 3, 14). Visi tinginiai, kurie užkasa savo talentus ir jais nesiverčia, visi bailiai kurie išsigina Jėzaus Kristaus vardo, — susilauks vienokio užmokesčio: jų išsigins Kristus savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje (Mt. 10, 32) ir lieps išmesti nenaudingą tarną laukan į tamsybes, „kur bus verksmo ir dantų griežimo“ (Mt. 25, 30).

Katalikų tikišba reikalauja iš mūsų ne tik drąsos ir jėgos, bet taip pat ir duoda tos jėgos. Tarp kitų ceremonijų, kuriomis ro-

mėnai švėsdavo savo pergalės triumfą, reikšmingiausia buvo, būtent, ta, kad nugalėtojui grįžtant iš pergalės kovų į Romą, romėnai išversdavo dalį mūro sienos, kuria buvo apsuptas miestas ir pro tą išgriautos sienos dalį įleisdavo nugalėtoją. Tuomi jie norėdavo lyg pasakyti: „Romai nebereikia mūro sienos; tavęs, pergalėtojų, vieno užtenka ją apginti!“ Ir mes galime pasakyti, kada priimame Kristų: „Jei ir mirties užmės viduriu eičiau, aš nebijosiu nelaimių, nes tu esi su mumis“ (Ps. 22, 4). „Jeigu Dievas su mumis, kas prieš mus?“ (Rom. 8, 31). „Iš kur sėmės kankiniai nesvyruojančios drąsos, kuria jie iškentėjo visus puolimus, visus persekiojimus, visas kančias?“ klausia šv. Jonas Krizostomas ir pats atsako: „Iš garbingojo Jėzaus Kristaus kūno“. „Be to,“ priduria tas šventasis, „tas dieviškasis Sakramentas davė jiems jėgos žiūrėti į kankinimus ir į pačią mirtį kaip į maloniausią pokylį, į kurį jie eidavo pilni džiaugsmo ir laimės“.

Didelė yra subrendusio vyro drąsa ir jėga. Bet ji tampa dar didesnė, kada pas jį ateina Kristus, kuris yra visagalis Dievas. Ir nebėra nei pasaulyje, nei pragare, nei danguje jėgos kuri galėtų išdrįsti pasipriešinti tam vyro galybės ir Dievo visagalybės

susijungimui. Vyrai, ar suprantat į kokią aukštybę ir galybę jus iškelia nuoširdi katalikų tikybos praktika? Eucharistija tikrai yra ta stebuklingoji duona, apie kurią pasakose svajotojų mūsų proseneliai, yra duona, kuri ją valgančius padaro neriboto galimumo milžinai. Ja pasisotinę mes būsim verti vadintis didvyrių žemės vaikais.

Mūsų tautos didvyriai, iš kurių himnas liepia sentis stiprybės, sunkiausiais ir lengiausiai momentais Eucharistijoje rasdavo drąsos ir jėgos. Lietuvos istorijoje mes randame aprašyta, kaip nepaprastų gabumų karo vadas lietuvis Jonas Karolis Katkevičius su 3,800 kareivių pakrikusia kariuomene sumušo ties Salaspiliu (arti Rygos) 14-000 kareivių gerai organizuotą ir aprūpintą švedų kariuomenę. Bet tas didysis karo vadas suprato, kur ieškoti pagalbos, šitokiems nelygiams jėgų santykiui esant. Tos jėgos jis ieško Eucharistijos Aukoj — šv. Mišiose, kurių anksti rytą išklaušė su visa kariuomene. Ir šiandien, būdami maža tauta tarp didelių kaimynų, sau stiprybės ir drąsos semkimės iš Visagalio Dievo Eucharistijoje.

ir Krikstuje!

K. Steponis

ŽYDAI IR HITLERIS

DABAR jau keleri metai, kai du klausimai nuolat kyla privačiai mąstantiems apie nepastovią pasaulinę padėtį. Pirmas klausimas liečia žydus.

Kristus įsakė Apaštalams skelbti Evangeliją visoms tautoms — žydams ir pagonims. Pirmuose Bažnyčios amžiuose šv. Petras ir kiti Apaštalai mokino žydus; o šv. Povilas buvo pavadintas pagonių Apaštalas. Kodėl ir kada mes sustojome žydams Evangeliją skelbti? Aiškiau pastatant klausimą — ar buvo mėginta per šimtą ir pusę metų jiems skelbti Evangeliją. Buvo šiek tiek atsiverimų, bet, kiek mes galime spręsti, tai jie surado mus; mes neatkreipėm jų atydos į mus.

Įdomu pamąstyti kokių pasekmių būtų mums susilaukę, jei būtų buvę tikrai mėginama nešti žydams krikščionybės žodį.

Antras klausimas paliečia diktatorių — Rusijoje, Vokietijoje ir Italijoje. Šiuose kraštuose vienas žmogus viską valdo — Stalinas

Rusijoje; Hitleris Vokietijoje; ir Mussolini Italijoje. Jie privertė šių šalių žmones klausyti jų valios. Dar daugiau jie nutarė išbraukti religiją iš jų pavaldinių gyvenimo — bent Rusijoje ir Vokietijoje tai vyksta. Mūsų klausimas yra — kaip šie su keliais palydovais apvaldė savo žemes, ir kaip buvo galima, kad keli, neapkęsdami Dievo ir Kristaus įsigalėjo taip, kad pasiryžo mirtiną smūgį krikščioniškajam tikėjimui suteikti. Taip jie mąsto.

Aiškesniam pirmo klausimo supratimui mums buvo pranešta, kad septyniose ar aštuoniose vyskupijose aktyvi katalikiškoji parama yra arba buvo suteikiama krikščionių arba žydų konferencijai. Visgi reikia pripažinti, kad katalikų apatija maišytų religijų grupėms yra ne be pagrindo, ne be priežasties. Iš vienos pusės kiekviena organizuota draugija turi savo nuostatus, pavyzdžiui, Katalikų Bažnyčia turi įstatymų prieš divorsus, kūdikių žudymus ir t. p. kurių kitos grupės neturi; iš kitos pusės visoki neteisingi priekaištai ir šmeižtai prieš katalikus sulauko juos nuo dalyvavimo maišytų religijų grupėse.

Aiškesniam antro klausimo supratimui, prisiminkime Vokietijos padėtį tuoj po Didžiojo Karo. Naujai sukurta Vokietijos demokratija laukė simpatijos iš kitų šalių. Ji norėjo, kad kitos didžiosios valstybės pagelbėtų jai atgyti po karo nelaimių. Bet kas ištikrųjų įvyko? Vokietiją pergalėjusios valstybės neparodė gailėstingumo; priešingai, užkrovė nepakeliamą našta ant Vokietijos gyventojų pečių. Vokiečiai kaip tik laukė išvadavimo iš po tos naštos — jie laukė "išvadautojo". Jis atėjo 1933 metais. Jo vardas Hitleris. Kas sekė jo atėjimą, dabar jau yra istorija su daug dar neparašytų joje puslapių.

K. Stadalnikas

Mirtis, nėra niekas kitas daugiau, kaip tik kūnui eiti poilsin, o sielai, už savo darbus atsiimti užtarnautą užmokestį.

"Marijos motiniškoji Širdis skuba išlieti pasigailėjimą tiems, kurie to maldauja. Vienos karštos "Sveika Marijos" užtenka, kad malonės šaltinis imtų trykšti" (Ričardas de Saint-Laurenti).

Ir Šiandien Jis Nori Per Musų Rankas Duoną Dalyti

Jėzus duoną dalijo. Jo sekėjai pirmaisiais amžiais savo tarpe duona dalijosi. Dalytis duona, rūpintis alkanais ir vargstančiais, Jis visiems savo sekėjams, visiems laikams liepė. Gailėtis alkanančių ir skurstančių minios, tai vienas iš krikščioniškiausių jausmų.

Svaigalai paralyžuoja žmogaus veiklumą, tuo labiau kilnų veiklumą. Paralyžiodami proto veiklumą jie paralyžuoja ir valią. Žmogaus aukštesnės galios lieka apimtos pasyvumo, užtat žemesnieji polinkiai pakelia galvą ir padidina savo veiklumą. Suprantama tad, kad svaigalo vergas, neišvengiamai tampa ir savo kūno vergu.

Atimdamas protą ir valios veiklumą alkoholis žmogų pažemina, jį prie gyvalio priartina ir tuo būdu visai logiškai jį stumia į gyvuliškumą.

Aukšta yra žmogaus prigimties savybė — gėda. Ji įrodo jame esant aukštesnįjį dvasios pradą, kurs varžosi dėl savo kūniškumo. Tą švelnųjį prigimties augmenėlį — alkoholis su šaknimis išrauna ir tuo būdu žmogaus dvasinę savigarbą nužudo. Kritus gėdai, tai dorovės apsaugai, krinta ir pati dorovė.

Štai kodėl šv. Raštas įspėja: “Nežiūrėk į vyną, kad jis gelsvai žiba, kad jo varsa stikle blizga. Jis įeina švelniai, bet galų gale įgelia kaip žaltys ir kaip angis išlieja nuodus. Tavo akys tēmys svetimtautes ir tavo širdis kalbės iškreiptus daiktus” (Patar. 23, 31-33). O šv. Jeronimas taip sako: “Vynas ir jaunystė yra dvi paleistuvystę kurstančios medžiagos. Kam pilti alyvos į ugnį? Kam ir be to degančiam kūnui dar duoti naujos medžiagos gaisrui?”

Tą visą patvirtina ir pats gyvenimas. Ne tik protas ir Dievo apreiškimas.

Kaip rodo statistikos, tai 70 nuoš. tų nelaimingų mergaičių, kurios pirkiauja saviem yra kilusios iš tėvų girtuoklių. Savo pažeminimą jos irgi pakenčia tik to paties alkoholio dėka. “Mes negalėtume išverti, jeigu negertume” — taip galėtų pasakyti beveik visos.

Ar nežinome to, kad nesykį restorano sa-

vininkai kviečia pardavėjomis jaunas, laisvesnio elgesio mergaites arba ir to fakto, kad, norėdami ką nors nupuldinti, ištvirkę žmonės pirma nugirdo savo auką?! Ar tas viskas nerodo užtenkamai, kad svaigalai ir ištvirkimas tarpusavy giminiuojasi?!

Štai, kodėl reikia šaukte šaukti: būkime blaivūs! Tas šūkis reiškia: būkime vieni kitiems žmoniškai, būkime dori, kilniai elkimės!

Blaivumas tai kilnus žmoniškumas, nes tai skaidrus protas, nes tai atspari, kvailiems gėrimo papročiams nepasiduodanti valia. Blaivumas tai savęs atsižadėjimas, tai savo kūniškumo apvaldymas, tai paruošimas savo valios ir kitiems susivaldymams.

Todėl, būkime blaivūs!

Skaitykime Kilnią Knygą

Žinomas yra pasakymas: “Pasakyk man ką tu skaitai, o aš pasakysiu, kas tu esi”. Taip, skaitymas tai dvasinis bendravimas, o juk “su koku sutapsi, tokiu pats tapsi”.

Plinta bloga spauda. Spauda tikėjimą — tą visokio žmoniškumo pagrindą — griau-nanti, spauda dorą pajuokianti, spauda visokius blogus palinkimus kurstanti.

Nedoroje spaudoje slepiasi visokios blogybės, visokio pikto galimybės. Prancūzų Didžiąją Revoliuciją paruošė savo raštais enciklopedistai, reformaciją humanistai; komunistas irgi plinta per spaudą.

Reikia todėl nedoros knygos pavojų aiškinti, jai neteisingai uždėta vainiką nuplėšti ir kaukolės ženklą jai užlipdyti.

Nedora spauda pavojinga, nes kaip minėjome, ji mus įtraukia į bendravimą su nedoromis autoriaus mintimis.

Ji pavojinga, nes anot šv. Rašto “blogos kalbos gadina įpročius”. Spausdintas nedoras žodis dar labiau kenkia, negu gyvas žodis, nes šis išgirstamas syki, o spausdos nedoras žodis gali būti su apsimastymu skaitomas daugelį sykių. Gyvas žodis daugiausiai išgirstamas mus išblaškančiose aplinkybėse, tuo tarpu spausdintas žodis, susitelkimo tyloje skaitomas, giliau įsminga į protą ir apsigyvena širdyje.

Ji pavojinga, nes mus klaidina. Ji paduoda mums iškreiptas tikėjimo tiesas, ne tokias, kokias skelbia Bažnyčia. Ji neslepia skaudžias nedoro gyvenimo pasekmes ir nuodėmingą gyvenimą pavaizduoja kaipo linksimą gyvenimą. Ji visas vaizduotės ir dvasios jėgas ir dėmesį vienpusiškai nukreipia į lytinių gyvenimą, tartum kitų svarbių klausimų gyvenime nebūtų. Ji įkalba žmogui, kad visi tik kūnu gyvena ir todėl sumažina žmogaus atsparumą kūniškumui.

Nedora knyga neduoda tikro gyvenimo pažinimo, ji duoda tik iškreiptą, klaidinantį gyvenimo supratimą.

Štai kodėl skaitykime kilnią knygą. Skaitykime ir platinkime tam, kad atsverti nedoros knygos žalą, kad bent dalinai atitaisyti tas pragaištingas pasekmes, kurias ji pagamino.

Gera knyga, tai ne būtinai dvasinio turi-

nio knyga. Yra jau nemažai ir kilnių knygų pasaulinio turinio.

Mylėkime kilnią knygą, nes ji mus kilnių dalykų mokina, mūsų dvasią šildo, jai dvasinio pakilimo teikia. Ji sukelia mūmuse ir pripildo mūsų dvasią kilniomis mintimis. Kilnios gi mintys, padeda mums išstunai iš savęs nedoras mintis ir ugdyti savyje kilnų gyvenimą.

Kiek kilnių jausmų, kiek didžiųjų pastangų ir net atsivertimų yra pagaminusi kilni knyga. Tik prisiminkime šv. Augustino ir šv. Ignoto Loyolos atsivertimus per knygą.

Todėl nesigailėkime pinigų gerai knygai. Vietoje kitų dovanų, įvairiomis progomis dovanokime katalikiškas knygas. Apaštalavi- mo darbą per jų platinimą dirbsime. Neturėtų būti nei vieno susipratusio kataliko, kurs nebūtų gerų knygų leidyklos — šv. Kazimiero draugijos nariu. Neturėtų būti nei vienos dienos be geros knygos skaitymo.

Pagarbos Žodis

Keletą metų atgal Popiežius Pijus XI įrašė į šventųjų skaičių šv. Tomą More, kuris buvo žiauriojo Henriko VII, Anglijos karaliaus, kankinys dėl tikėjimo. Tuo laiku jis buvo Anglijos kancleris ir labai gabus teisių žinovas. Kai Popiežiai nenorėjo pripažinti Henriko neteisėtas vedybas, tai Karalius norėjo atskirti Katalikų Bažnyčią nuo Popiežiaus valdžios ir pasistatyti save kaipo popiežium Anglijoje. Tomas More tokias teises negalėjo pripažinti Henrikui ir likti geru kataliku. Už tokį nepripažinimą Tomas More buvo nuteistas mirti.

Šv. Tomas More kasdien dalyvavo šv. Mišių aukoje, nes tvirtai buvo nusistatęs: ryto valandos turi priklausyti dangiškajam Karaliui, o likusis laikas gali ir priklausyti žemiškam. Kai jam buvo prikaišiojama, kad tai netinką jam, kaipo lordui ir kaipo valstybės kancleriui, gavo greitą atsakymą: "Laikau didele garbe, kad galiu patarnauti Didžiausiajam tarp didžiausiųjų ir parodyti Jam savo kuklią pagarbą".

Šv. Tomo More šventė pripuola liepos 6 d.

Mišių Vertė

Pasaulinio masto italų rašytojas Aleksandro Manzoni nepraleisdavo nė vieno šventadienio neišklausęs šv. Mišių. Vieną sekmadienį, kai jau jis buvo pasenęs ir silpnas, jo artimieji dėl šalto ir darganoto oro norėjo jį namie sulaukyti. Tada jis jiems tarė:

"Jeigu vienas iš jūsų turėtumėte loterijoje laimėję, sakysim, 100,000 lyrų ir šiandien būtų paskutinis terminas pinigus atsimti, kas paisytų blogo oro?"

Jo draugai ėmė juoktis ir sakė:

"Bet juk tai didelis skirtumas!"

Senelis gi liūdnai taręs:

"Drąsiai galiu jums sakyti: apie šv. Mišias nieko neišmanote! Vienos šv. Mišios nepalyginamai vertesnės už 100,000 lyrų! Jums gal ir gali pinigai didesnės vertės turėti kaip šv. Mišios, bet aš esu tvirtai įsitikinęs, kad viso pasaulio auksas negalėtų atsverti vienos šv. Mišių aukos".

Tai pasakęs jis išėjo į bažnyčią.

KOVA SU NETIKĖJIMU

Susiginčijo Jeruzalės bažnyčioj Kristus su žydų būriu. Kristus sako tiesą. Jis kalba karštai, uoliai, bet kartu ir švelniai, nieko neįžeisdamas. Jam prieštarauja pariziojai. Iš jų lūpų veržiasi stačiai pragariška neapykanta. Paneigti tiesos jie neįstengia. Už tai kolioja, pravardžiuoja patį tiesos skelbėją. Pagaliau, nebegalėdami nieko daugiau padaryti, griebiasi akmenų, kad amžinai nutildytų.

Matome, kad be Dievo žmogus yra silpnas ir pati bedievybė yra silpna. Nežiūrint jos neramių pastangų ir tiek išėkvoto laiko, Kristus tebėra iš žemės neištremtas. Jo atmintis tebėra visur. Ant bažnyčių ir mokyklų sienų, ant varpinių, ant kalnų viršūnių, kryžkelėse, ant kapų, milijonai kryžių primena nukryžiuotąjį pasaulio Išganytoją.

— Nuskuskit bažnyčių sienas, — sako Giovanni Papini, — išimkite iš altorių ir namų paveikslus ir Kristaus gyvenimas pripildys muziejus. Kristus dar yra gyvas mumyse ir pasiliks su mumis. Tik mes patys pažinkime Kristų visoj Jo didybėje. Parodykime kitiems Jį gyvą, amžinai gyvenantį su meilės pilnu žvilgsniu. Sugebėkime duoti Jo esimo pajutimą. Pasistenkime Jį atvaizduoti amžinoje didenybėje, todėl ir dabartinėje tiems, kurie Jį apleido ir užsigynė, tiems, kurie Jo nemyli nes niekad nebuvo matę Jo tikro veido. Parodykime kiek pasimokymų šiais laikais galime pasisenti. Būkime Kristaus karais, tvirti tikėjimu, kad nenusigastume išgirdę priešų šūvius ir nepradėtume abejoti savo jėgomis. Tiesa, gyvename dabar krikščioniškąjį laikotarpį, bet jis dar nebaigtas. Norint suprasti mūsų pasaulį, mūsų gyvenimą, pačius save, reikia iš naujo atgimti. Daugelis dar tebėra senuose rėmuose. Daug yra silpnavalių, kurie patekę, į kitaip manančių draugiją išsižada brangiausių dalykų. Daug yra tokių, kurie myli tikėjimą, jį myli, bet tik namie tarp savų. Ir kai tik pradeda kas iš religijos dalykų tyčiotis, pradeda pajuokti švenčiausius klausimus, tada jie rausta, traukiasi atgal, bijo, kad jų kas nepajuoktų. Pradžioj dar nieko nesako, bijo, kad neužgautų kitaip manančių, toliau pra-

deda laisviau galvoti, o vėliau kalba prieš tai, kas anksčiau buvo gražu, šventa, kilnu.

Taip lengva kalbėti šiltame kambaryje, prie gausiai apdėto valgiais stalo, atsėdusiam minkštose kėdėse, bet didžios idėjos pasireiškia tada, kada reikia paaukoti vietą, turtą ir net kartais gyvybę.

Krikščionybė gali didžiuotis. Jos pirmieji nariai tikrai buvo idealistai. Nereikėjo jiems ginklų, nei pinigų, nei mokslo, nei aukštų vietų.

Vos praėjo šimtas metų, nuo paskutinio apaštalo mirties, o jau vienas krikščionių rašytojas sakė pagonims: “Mes, t. y., krikščionys, esame tik vakarykščiai, o jau pripildome jūsų miestus, jūsų piliis, stovyklas. Vienos šventyklos jums teliko”.

Jei klaustume kas padėjo krikščionims patraukti į savo pusę stabmeldžius, atsakymą rastume vieno stabmeldžio raštuose, kuris sako: “Štai kaip jie vieni kitus myli”. Kaip jie meldžiasi, koks pasišventimas, koks gailingumas... Ir stabmeldžiai tiesiog būriais prašydavo krikšto. Štai kame pirmųjų krikščionių pasisekimo paslaptis. Tai tie ginklai, kuriais jie nuveikė galingiausius pasauly ciosorius!

Tuos pačius ginklus ir mes vartokime kovoje su netikėjimu. Tai ginklai galingi, stiprūs, amžiais išbandyti. Niekas ligi šiol su jais kovos nepralaimėjo ir mes galime būti tikri, kad nepralaimėsime, jei tik jų imsimės. Gyvenkime krikščioniškai, katalikiškai, o priešai bus nebaisūs. Kristus tebūna mūsų vadas, kelias, tiesa ir gyvybė. Mūsų įstatymas tebūna meilė!

“Džiaugsmingu šauksmu patvirtinkime, kas mes esame ir kuo norime būti. Apaštališku darbu sukurkime švento užsidegimo ugny, pažadinkime miegančius. Mūsų nuolatinė giesmė tebūna: geras katalikas esu! O pergalė bus mūsų! Kristaus frontas laimės.

Tai Buvo Vilniuje...

JONO Galinio šeima, kaip ir daugel kitų, karo metu buvo ištremta į Rusijos gilumą. Gyvenimas slanko nelengvas. Pagaliau atėjo džiaugsmingos dienos, kada Galinių šeima sužinojo, jog galima grįžti į savo tėvynę Lietuvą. Visiems ištryško džiaugsmo ašaros. Bet džiaugsmas greitai pasikeitė liūdesiu; nes dėl pasunkėjusių aplinkybių Jonas Galinis turėjo išvažiuoti į Lietuvą vienas ir palikti Dievo Apvaizdai savo žmoną su mažu sūneliu ir senute motinėle. Jono žmoną buvo tikinti ir iš mažens pripratusi garbinti ir mylėti Dievo Motinėle. Taigi visuose varguose ir nuliūdimuose pavesdavo save jos globai.

Pusei metų praslinkus, nežinodama, ar jos vyras gyvas, Jonienė viena iškeliavo su mažu kūdikiu ant rankų ir senute motinėle. Vargais negalais atvyko ji į Vilnių. Visur ji klausinėjo apie savo vyrą, bet nieko negalėjo patirti. Žinojo tik tiek, kad jo čia nėra. Jonienei Vilnių bebūnant vyro beieškant, baigėsi jos lėšos. Bet čia ji jautėsi lyg ko gūbojama. Mat, skaudžios nelaimės jau seniai ją išmokė aukoti savo vargus ir gyvenimo nusivylimus Aušros Vartų Šv. Paneli. O tiems vargams, rodos, nė galo nebuvo.

Staiga, prieš pačias Velykas, 1919 metais balandžio mėnesį Didžiojo Penktadienio naktį, lenkai užgrobė Vilnių. Tai buvo tikrai išgąstinga naktis. Jonienė ir vilties nustojo tolimesnei kovai su gyvenimu. Suprato ji vargšė, kad dabar jau viskas baigta. Ji vėl atskirta nuo savo laisvosios tėvynės ir mylimojo vyro, o šiurpi bado šmėkla atsistojo jai stačiai prieš akis. Netrukus atėjo ir diena, kada pusryčių gavo tik mažas Vitelis, o Jonienė ir senutė tik vienomis ašaromis maitinosi. Ir vėl bėga Jonienė prie savo Globėjos, puola ant kelių, maldauja:

— O Stebuklingoji Dievo Motinėle! Tiek kartų mane išgelbėjai tolimojoj Rusijoje. Argi dabar galėtum mane apleisti? O, neapleisk manęs! Neapleisk bent mano mažojo sūnelio!...

Sugrįžo namo. Netrukus, girdi — kažkas beldžia į duris. Prašo įeiti. Ziūri plačiomis

akimis. O stebuklas! Jonas, jos vyras, sveikas ir gyvas stovi ant slenksčio! Mat, sužinojęs iš žmonių, kad žmona jo ieško, jis atvyko iš Suvalkijos, gelbėti savo žmonos nuobado... Koks džiaugsmas tada buvo, sunku ir aprašyti!... Tiek metų nesimatę — jie vėl drauge!...

Prieš išvažiuodama iš Vilniaus, Jonienė klūpojo su vyru prie Aušros Vartų, karštai dėkodama Šv. Paneli už tą nepaprastą išgelbėjimą. Jos lūpos kartojo: "O skaisčiausioji Marija, Tu manęs neapleidai, suteik malonę, kad aš visą savo gyvenimą Tavęs neapleisčiau ir Tau tarnaučiau".

Dabar ši šeima gyvena Aukšt.-Panemunėj. Tiktai man buvo užginta paminėti jos tikrąją pavardę. **Kazimieras**

MARIJAI

Marija! Marija!
Tu stovi prieš mano akis,
Laikdama rankoj leliją,
Po kojų deklėios mėnesis.
Tu stovi, Marija, tyliai,
O dūšia kalbi taip giliai;
Prabilk prakalbėk tėvų žemei,
Kurią pasmerkimo buitį
Į prapultį tremia.

Marija! Marija!

Tavasis akių žvilgesys
Pražydira sieloj leliją
Ir skleidžia skaisčiausias mintis;
Lai šviečia, Marija, meiliai
Man Tavo akių spinduliai;
Lai giedrina gimtąją žemę,
Kurią žabaloji naktis
Aklybėmis temia.

Marija! Marija!

Kai Dvasiškos Rožės kvapstis
Paliečia dvelkimas leliją,
Klusniausia negirdi ausis;
Vienok, o Marija, švelniai
Dalinas omens slėpiniai;
Taip mūsų nualinta žemė
Iš Tavo gausybės te vis
Išganytą semia.

M. Gustatis

Paklausimams Atsakymai

Kurios Biblijos ar šv. Rašto dalys yra Jėzaus Kristaus parašytos?

S. E. M.

Nežinau kaip atsakyti Jūsų klausimą. Bet pirmiausia, reik sakyti, kad Dievas yra šv. Rašto autorius nes tie raštai yra Jo žodžiai. Kadangi Kristus taipogi yra Dievas, tai ir Jam, tokiu būdu, galime paskirti šv. Rašto autorystę. Manau, kad, gerbiamas "Laivo" skaitytojas, nori žinoti kiek Kristus kaip Žmogus rašė, o ne ką Kristus kaip Dievas yra rašęs.

Gyvendamas ant žemės Kristus visus žmones mokino bet nieko nerašė. Jis mokino ne rankos raštu bet lūpų žodžiu. Kristus siuntė apaštalus į platųjį pasaulį skelbti Jo žodį bet nerašyti knygas. "Eidami skelbkite ir sakykite: Danguaus karalystė prisiartino..... Jei kas nors..... neklausytų jūsų žodžių, išeidami..... nusikratykite dulkes nuo savo kojų". Daugumas apaštalu, taipogi, nieko nerašė. Tokiu būdu, aiškiai matosi, kad Bažnyčia yra evvoji Mokytoja, kuri turi Kristaus neklaidinančio mokslo ir skelbia jį visiems žmonėms.

Turiu tokių pažįstamu, kurie negailestingai atplėšia svetimus laiškus. Aš sakau kad nuodėmė, bet jie netiki.

S. J. Ž.

Štai, tikrai įdomus klausimas, kurį ne kiekvienas išdrįstų klausiti. Žinoma, kas skaito svetimus laiškus be siuntėjo ar gavėjo leidimo, arba neturi tam tikros ir teisėtos valdžios, toks, ištikrinus nusideda prieš teisingumą. Beabejo, tokiam skaitytojui, kuris žaga ar šelmiška apgaule įsistengia atplėšti kito paslaptį, būtų dar didesnė ir sunkesnė nuodėmė. Visi panašūs paslaptių skaitytojai elgiasi kaip tikri plėšikai, nes jie taip išveržia iš kito kas jam teisėtai priklauso. Kiekviena asmens paslaptis yra to asmens nuosavybė, kurią brangina. Tokiam dalyke taipogi gali būti didesnė ar mažesnė nuodėmė, atsižvelgiant į tai, kokia skriauda būna padaryta nuskriaustajam, kokią intenciją skriaudėjas turėjo, kiek papiktinimo

toks sukėlė ir kiek nuskriausto vardas galėjo nukentėti.

Ar bučiavimasis gali kartais būti nuodėmingas veiksmai tarp jaunųjų?

S. J.

Ir dar kaip!

Bet savyje paėmus, bučiavimasis dar gali būti abejingas dalykas. Atydžiai temykite žodžius! Sakau, savyje bučiavimasis yra abejingas veiksmai. Tačiau, tas bučiavimasis yra tikrai nuodėmingas visais tais atvejais, kada jis, kokiu nors būdu yra priešingas sveiko proto ir dorovės reikalavimams. Tokiu būdu, bučiavimasis visad yra nuodėmingas, kada nevedęs žmogus ar neištekėjusi moteriškė laisva valia pataikauja savo arba kito asmens aistroms. Be to, galime sakyti, kad ne tik bučiavimasis, bet ir kiti visoki glamonėjimai gali būti nuodėmingi, nes jie tikrai sudaro nupuolimų progas.

Ar daug laiko reikėtų pašvesti padėkai po šv. Komunijos?

V. I. K.

"Dažnos Komunijos Apaštalas", Popiežius Pijus X savo dekrete apie dažną šv. Komuniją kaip tik reikalauja tinkamos padėkos po šv. Komunijos. Šv. Tėvas taip rašo, "Tesirūpina kiekvienas einas prie Dievo Stalo rimtu prisirengimu ir tinkama padėka pagal kiekvieno jėgas, aplinkybes, ir pareigas". Matote, kad tam tikras laikas nėra nustatytas, bet dvasios vadai duoda šiokius ar tokius nurodymus. Rimtesni dvasios tėvai sako, kad, abelai kalbant, pakaktu dešimties ar penkiolika minutų po šv. Mišių. Manau, jog "Laivo" skaitytojais tos nuomonės galėtų laikytis.

Ar žmonės, kurie dalyvauja kunigėliu primicijose gauna kokių nors atlygų.

O.L.B.

Taip, Bažnyčia, skiria sekančius atlygus primicijų dalyviams: visuotinus atlygus tikrajai primicijanto giminei iki trečio laipsnio, jeigu prieis prie išpažinties, priims šv. Komuniją, ir melsis šv. Tėvo intencija; ki-

ti primicijų dalyviai apturi dalinius atlaidus, 7 metus ir 7 kvarintinus jei meldžiasi šv. Tėvo intencija ir išklauso naujo kunigo šv. Mišias. O pats primicijantas visuotinus atlaidus gauna per pirmąsias savo šv. Mišias jei prieš tai atlieka išpažintį, aplanko bažnytėlę ir pasimeldžia šv. Tėvo intencija.

Kas išklauso šv. Tėvo išpažintį? R.R.

Koki kunigą šv. Tėvas nori, toks ir gali išklausti jo išpažintį.

Ar yra nuodėmė kai kas pradeda abejoti apie šv. Sakramentą arba kitą kokią tiesą? K.A.

Jei kiltų abejonių apie tikėjimo tiesas ir mes stengiamės atsikratyti, tai tokiuose atvejuose nėra nuodėmės. Tokios abejonės yra lyg pagundos prieš kurią dorybę ir jei nepataikaujama tai ir nėra nuodėmės. Tokių abejonių laikuose kaip tik yra geriausia proga sužadinti gilius tikėjimo aktus. Tokie laikotarpiai kaip tik turėtų nurodyti mums reikalingumą atydziau klausytis pamokslų ir kitų pamokinių bažnyčioje.

PASAULIO ĮVYKIAI

20,000 Jocistų Keliaus Į Romą

Brussels. — Beveik 20,000 jaunų vyrų ir moterų rengiasi keliauti į Romą rugsėjo mėnesį. Kanauninkas Cardyn, Jocistų vyriausias vadovas tą žinią pranešė katalikiškam laikraščiui. Viena Belgija rengiasi siųsti apie 5,000 Jocistų savo lėšomis.

Vyskupas Davė Sužeistam Paskutinį Patepimą

Buffalo. — Vyskupas J. A. Duffy, šio miesto, pravažiudamas pro vietą, kur atsitiko automobilio nelaimė, suspėjo duoti paskutinį patepimą vienam sužeistajam prieš mirtį. Tuo laiku vyskupas Duffy važiavo į Niagara Falls, N. Y.

Šv. Tėvas Vis Darbuojasi Taikos Klausimu

Vatikanas. — Šiomis dienomis Šv. Tėvas vis darbuojasi taikos klausimu tarp įvairių valstybių per savo pasiuntinius. Visas pasidarbavimas atliekamas patydomis. Šv. Tėvas vėl stengiasis sutaukinti visas karingas valsty-

bes per taikų konferencijas. Kaip tik šiuo laiku pagrindai tokioms konferencijoms būna padedami tylomis. Pijus XII labai nori išvengti karo.

Virš 1500 Vyrų Atliks Metines Rekolekcijas

Notre Dame, Ind. — Virš 1500 prašymų jau yra gauta nuo norinčių atlikti rekolekcijas Notre Dame universitete rugpiučio mėnesyje. Taiposgi gauta žinutė, kad 6 vyrai tas metines rekolekcijas atliko per 22 metus.

150 Kunigų Svarsto Visuomeniškus Klausimus

Chicago. — Gauta žinia, kad virš 150 kunigų yra susirinkę Mundelein Seminarijoje svarstyti svarbius visuomenės klausimus per dviejų savaitių pamokas, kurios prasidėjo liepos 17 d., 1939 m. Tokie žymūs mokslininkai, kaip pralotas Pranas Haas, iš Katalikų Universiteto, kun. R. McGowan, kun. J. Monaghan, ir kun. P. Tanner dėsto ir taiko šv. Tėvų enciklikas prie kasdienio gyvenimo.

Čikagos Kardinolas Savotišku Būdu Minės 25 m. Sukaktuves

Chicago. — Ateinančiais metais sueis 25 metai, kaip Chicagoj arkivyskupauja Jo Eminencija kardinolas Mundelein. Arkivyskupijos prelatai, kunigai ir pasauliečiai planavo šias sukaktuves triukšmingai minėti. Tačiau Jo Eminencija reiškė noro, kad tokio minėjimo būtų išvengta.

Dėl to, prelatai su kunigais nusprendė kardinolo arkivyskupavimo sukaktuves minėti arkivyskupijos tikinčiųjų maldomis. Sudarytas iš kunigų komitetas daro planą per ištusus metus visose bažnyčiose įvykdyti misijas. Tai bus vadinami misijiniai metai. Bus pradėti ateinantį rudenį ir baigsis 1940 metais Padėkonės dieną.

Tuo būdu Jo Eminencija bus pagerbtas daugiau kaip milijono tikinčiųjų maldų ir gerųjų darbų dvasine puokšte.

Vyskupas Sheil Ragina Darbininkų Vadus Taikon

Chicago. — Sekmadienį, liepos 16 d., Coliseumė įvyko skerdyklų organizuotų darbininkų, priklausančių CIO organizacijai, de-

legatų suvažiavimas. Dalyvavo apie vienas tūkstantis delegatų.

Suvažiavimą atidarė malda J. E. vyskupas Sheil, Chicagos auxilinis vyskupas. Po maldos jis trumpai kalbėjo. Ragino darbą ir kapitalą glaudžiau susiartinti ir vieningume dirbti. Vyskupas ypač ragino darbininkų organizacijų vadus, kad jie paliautų kovoję už pirmenybę. Nes ši kova kildo darbininkų nepasitikėjimą savo vadais, ardo darbininkų vienybę, kuri būtinai reikalinga kovoti už buitį.

Suvažiavime svarstyta darbininkų skerdyklose didesnio atlyginimo klausimas. Tartasi apie streiko sukėlimą, jei darbininkų reikalavimai būtų paneigti.

Tėvų Marijonų Suvažiavimas

Roma. — Liepos 17 d., 1939 m., Tėvų Marijonų vienuolijos tarybos ir visų provincijų atstovų suvažiavimas. Amerikos Marijonų provinciją atstovauja: gerb. kun. J. Jakaitis, kun. J. Naviekas, kun. J. Pauliukonis ir kun. J. Jenčius. Panašūs Marijonų suvažiavimai įvyksta vieną kartą į šešerius metus. Bus daug svarbių nutarimų ir pasikirimų į viršinininkų vietas.

LIETUVIAI AMERIKOJE

“Draugas” šventė 30 Metų Sukaktuves

Chicago. — Aną dieną Amerikos lietuvių vienintėlis katalikiškas dienraštis “Draugas” šventė 30 m. sukaktuves. Liepos 12 d., 1939 m., suėjo lygiai 30 m. kai pirmasis “Draugo” numeris pasirodė. Tai buvo Wilkes Barre, Pa. Tuo laiku pirmuoju redaktorium buvo a. a. kun. Antanas Kaupas. O pirmas laikraščio administratorius buvo Jonas Lopata, dabar žymus veikėjas ir advokatas Wyoming, Pa.

Didysis “Draugo” jubiliejinis paminėjimas yra nukeliamas į rudenį, kada visa visuomenė bus pakviesta dalyvauti iškilmėse ir pasidalinti “Draugo” darbais ir džiaugsmiais per 30 metų.

Labdarių Sąjungos Sukaktis

Šią vasarą Lietuvių R. K. Labdarių Sąjungai sukaunka 25 metų sukaktis. Per tuos metus labdariai daug gero yra padarę at-

skiriems žmonėms ir visai visuomenei. Daug gražių darbų nuveikė ir puikių prieglaudų pastatė.

Nors jau 1927 m. turėta prieglaudoms statyti išmokėta žemė ir šiek tiek pinigų, tačiau J. Em. Kardinolas dar nepatarė statyti prieglaudą. Jo Eminencijos buvo noras, kad lietuviai pirmiau pasistatytų ligoninę, o vėliau eitų prie prieglaudos statymo.

Labdarių Sąjunga paklausė praktiško patarimo ir 1928 m. užbaigė statyti Šv. Kryžiaus ligoninę, kurion įdėjo apie pusantro šimto tūkstančių dolerių.

Netrukus po ligoninės pastatymo, sąjunga nupirko ūkį su ta mintimi, kad ten statyti prieglaudą. Ūkis, kainavęs keliolika tūkstančių dolerių, jau išmokėtas.

Tačiau, pasirodė, kad bus daug praktiškiau statyti senelių prieglaudą mieste, nes jos išlaikymas bus lengvesnis ir senelių priežiūra geresnė. Dėl to nutarta ir su Šv. Kazimiero Seserimis susitarta prieglaudą statyti prie Šv. Kryžiaus ligoninės.

Šiandienomis labdariai uoliai renka aukas tai prieglaudai. Visi susipratusieji lietuviai turėtų remti šį gražų darbą. Jų centras yra Čikagoje.

Reikšmingas Seimas

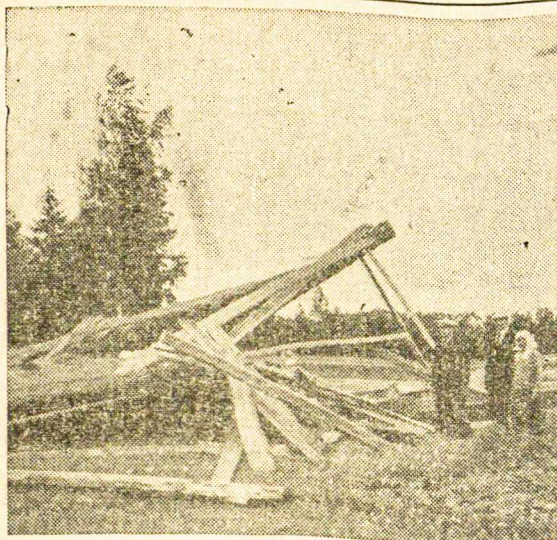
1939 m. rugsėjo 12 ir 13 dienomis, Apreiškimo parapijos salėje, Brooklyn, N. Y. įvyks Amerikos Lietuvių R. K. Federacijos XXVII Kongresas. Federacijos Taryba nutarė šį kongresą vadinti Visuotiniu Amerikos Lietuvių Katalikų Kongresu ir sukviesti į jį visas lietuvių katalikų organizacijas, kuopas, chorus ir t.t.

Dariaus-Girėno Žygis Paminėtas Lietuvos Paviljone

New York. — Sekmadienį, liepos 16 d., 3 val. popiet, Lietuvos paviljone, Pasaulinėje Parodoje, minint Dariaus ir Girėno skridimo per Atlantą šešerių metų sukaktį, buvo atidarytas garbingų lakūnų skyrius, kuriame išstatomi jų paveikslai ir įvairūs svarbūs ir įdomūs dokumentai. Skyriaus atidaryme kalbas pasakė gen. konsulas Jonas Budrys ir minėjimo komisijos pirm. adv. K. Jurgėla. Programa ir buvo pajvairinta ir dainomis. Lietuviai gausingai atsilankė tą dieną į Paviljoną.

Jaunas Čikagos Kunigas Paskirtas Tolimesniam Mokslui

Chicago. — Pavasarį Čikagos Kardinolas Mundelein išventino du jaunos lietuvius į kunigus, kun. B. Grinių ir kun. D. Mozerį. Šiomis dienomis šie du gavo paskyrimus: kun. Grinius paskirtas vikaru Šv. Antano parapijoje, Cicero, Ill., o kun. D. Mozeris tęs toliau savo mokslus. Kardinolas pirmiausia siūš kun. Mozerį į Mundelein Seminariją tęsti savo mokslus ir įsigyti laipsnį. Po tam gal bus siunčiamas ir į Romą dabaigti savo išsimokslinimą. Reik pastebėti, kad kun. Mozeris yra pirmas lietuvis kunigas kuris turi tokią garbę Čikagos arkidiecezijoje. Jaunasis kunigėlis visad pasižymėjo savo dideliais gabumais ir maloniu būdu.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Jono Biliūno Palaikai Bus Atgabenti Iš Lenkijos

Kaunas, (Elta). — Lietuvių Rašytojų Drągijos valdyba nutarė dėti pastankas kad rašytojo Jono Biliūno palaikai Zakopanėje, Lenkijoje, būtų pargabenti į Lietuvą šiemet pirmoje rugsėjo mėnesio pusėje. Rašytojo kūnas bus palaidotas jo gimtinėje Anykščiuose. Anykštėnai jau yra surinkę gražių aukų ant jo kapo paminklui statyti.

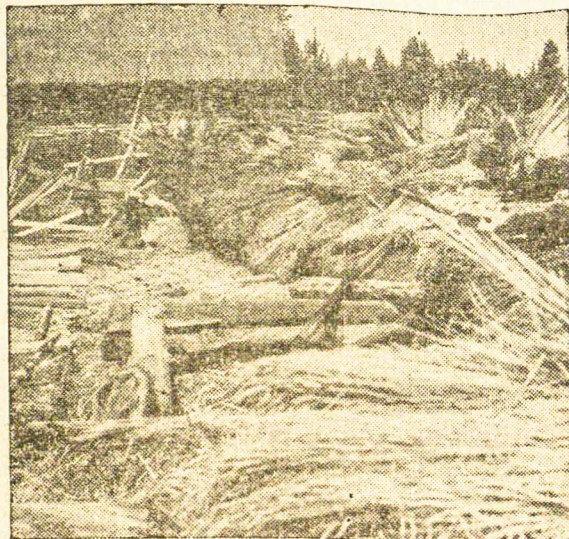
Šventojų Pradėti Darbai Statyti Ten Nuosavą Uostą

Kaunas. — Gen. K. Škučas, vidaus reikalų ministras, išvyko į Šventosios miestelį. Tenai jis inauguruos darbus tą miestelį pakeisti jūrinio uostu Lietuvos prekybai su užsieniais.

Netekus Klaipėdos, Lietuvai nuosavas uostas pasirodė gyvas ir neatidėliotinas reikalas.

Didelė Audra Berčiūnuose

Panevėžys. — Pro Panevėžio kurortą — Berčiūnus birželio 18 d. praūžė didelė audra, kuri per keliolika minučių išlaužė daugybę puikniausių medžių, vasarotojams įvairė gerokai išgąščio, o kurorto administracijai ir vilų savininkams padarė daug nuostolių.

Šią vasarą daugelyje Lietuvos vietų siautė didelės ir nuostolingos audros, kokių, sakoma, nepamena net šimtamečiai seneliai. Kai kur stovėję ūkininkų triobėsiai sulyginti su žeme, kaip matome šiose vaizdose.

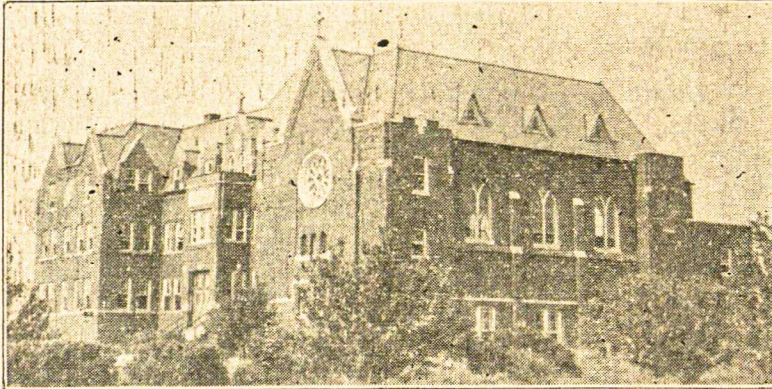
“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Gobšumas yra salvė didelių apetitų, bet sa visų mažų minčių.

TĒVAI MARIJONAI KVIEČIA

Tēvų Marijonų Seminarija, Hinsdale, Ill.

8-tą skyrių baigusius berniukus stoti į Tėvų Marijonų juvenatą (High School) ir mokytis į misijonierius, ar Thompson, Conn. prie Marianapolio Kolegijos, arba Hinsdale, Ill. prie Tėvų Marijonų Seminarijos.

Kas nori būti misijonierium ir pasiaukoti Kristaus Bažnyčios reikalams, tas tekreipiasi dėl platesnių informacijų sekanciai:

*Rev. J. Mačiulionis, M. I. C.,
2334 South Oakley Avenue,
Chicago, Illinois*

KIEK KAINUOJA TĒVŲ MARIJONŲ JUVENATE?

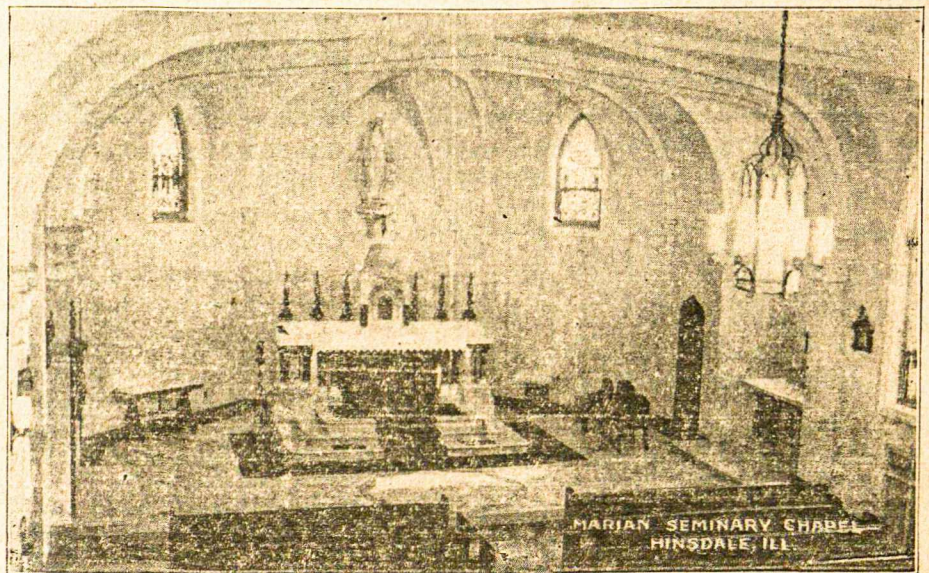
Mokslas dovanai. Bet mokama \$250.00 metams už išlaikymą: valgi, skalbimą ir tt. Berniukai neišsigalintieji mokesčių užsimokėt, jeigu tik turės geras kvalifikacijas, bus dispensuojami nuo dalies mokesčio ir net bus dovanai priimami, jeigu jų kvalifikacijos bus labai geros.

Berniukas privalo atsiųsti su prašymu:

- 1) krikšto sertifikata.
- 2) paskutinį mokslo raportą.
- 3) rekomendaciją nuo savo klebono.
- 4) sveikatos sertifikata.
- 5) savo fotografiją.

Berniukas privalo turėti:

- 1) gerą dorinį karakterių.
- 2) vidutinį mokslui talentą.
- 3) norą tarnauti Dievui vienuolyne arba kunigiškame luome.
- 4) turi būti sveikas.

Tėvų Marijonų Seminarijos Kopyčia, Hinsdale, Ill.